

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρύλου Μερουβέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παγῶ — Ἀδόλφου Βελῶ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ. — Αἰσώπου-Ξενοπούλου: ΕΥΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Μαριάννα ὑπήκουσε καὶ ἀπῆλθεν. Ἐκεῖνος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦν τὸ μόνον αὐτοῦ πάθος. Ἠγάπα αὐτὴν μετὰ τρυφερότητος.

Μείνας μόνος ἐσκέπτετο.

Τί νὰ πράξῃ; Μία μόνη ὑπῆρχεν ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο· τίποτε. Ὅλη ἡ καλὴ θέλησις τῶν ἄλλων δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀπέλπισιν ἐκείνην κατὰστασιν. Εἰς μόνος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ αὐτόν.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ἐτήρει τὴν ἐκ γενετῆς ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ. Νυμφευθεὶς τὴν ὥραίαν Μαριάνναν, τὸ ἐπραξε μὴ τολμῶν ν' ἀτενίσῃ ὑψηλότερον ἐπὶ τῷ φρόβῳ ἀρνήσεως. Ἡνῶς τὴν κατὰπτωσίν του. Εἰς τίτλος τότε μόνον εἶναι δύναμις ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ περιουσίας· ἄλλως εἶναι σχεδὸν γελοῖος.

Ἡ ἀφοσίωσις τῆς Μαριάννας καὶ τῶν υἱῶν του κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ αὐτόν.

Ὁ Πέτρος παρεῖδε τὴν φιλοδοξίαν του ἐπὶ μίαν ὥραν. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πολέμου, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν δικαστικὸν κλητῆρος τοῦ Πορνιγοῦν, τοῦ κυρ Λεσγιδού, ὠπλίσθη διὰ θάρρους καὶ μετέβη εἰς τὸν πύργον τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς παρὰ τῷ πλουσίῳ αὐτοῦ ἐξαδέλφῳ.

Ἐκεῖ, ἐξέθηκε τὴν θέσιν του, ἤρχετο δὲ νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν παρὰ τοῦ μαρ-

κησίου δὲ Φοντερόζ. Ὑπέμνησεν αὐτῷ τὴν κοινὴν αὐτῶν καταγωγὴν. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Φοντερόζ ἔμενε ψυχρὸς καὶ ἀπαθής. Ἀπῆντησε τῷ Πέτρῳ βραχέως καὶ ξηρῶς.

Κατὰ βάθος δὲν δυσηρεστεῖτο ποσῶς διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν Κερανδάλ ἐκείνων, οἵτινες οὐδόλως περιποιῶν αὐτῷ τιμὴν, ἐφόνευον δὲ τὰ ζῶα του χωρὶς νὰ δύναται νὰ τοὺς καταγγείλῃ. Ἄλλως τε ὁ Πέτρος νυμφευθεὶς πτωχὴν κόρην δὲν ἦτο εὐπρόσδεκτος συγγενής. Οὐδὲν λοιπὸν ἔδωκεν.

Ὁ Πέτρος πληγωθεὶς εἰς τὴν καρδίαν ἀπῆλθε τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς, ἀμα δὲ τῇ ἐπιστροφῇ του διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ὑποδοχῆς του εἰς τὸν υἱόν του Ἰάκωβον, ὑψιπὸς ἤρεσκεν αὐτῷ ὁ σκυθρωπὸς χαρακτὴρ.

Αὕτη ἦν ἡ τελευταία σάνις τῆς σωτηρίας καὶ διεσπάρχη εἰς τὸ πρῶτον βῆμα.

Ἡδὴ ἡ θέσις του ἐγένετο ὁλονὲν χειροτέρα. Ἐκάστη ἡμέρα ἔφερεν αὐτὸν πλησιέστερον εἰς τὴν ἀβυσσόν.

Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανεν αἰφνης ἡμίσειαν ὥραν.

Περιδεῖς, μὲ συνεσταλμένα χαρκτηριστικά, ἀβέβαιος, μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ ἠγέρθη καὶ ἤναψε μικρὸν φανόν. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ διηυθύνθη ἀκροποδητί, διὰ τῶν ἐρήμων τοῦ πύργου αἰθουσῶν, πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Νοέλ.

Αἱ στυγαὶ μορφαὶ τῶν εἰκόνων τῆς οἰκογενείας ἠτένιζον αὐτόν διὰ τῶν μελάνων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν των. Τὰ βλέμματα ἐκείνα, ὁ εἰς τοὺς διαδρόμους συρίζων ἀνεμος καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ἐπίπλων ἐπροξένουν αὐτῷ νευρικὴν διέγερσιν καὶ φρικίαν.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ Νοέλ ἐφῆρμονε τὸ οὖς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἠκραύσθη.

Ἡ

Ὁ σάκκος τοῦ Νοέλ.

Οὐδὲν ἤκουσε, πλὴν τοῦ ἤχου κανονικῆς καὶ ἀσθμαίνουσας ἀναπνοῆς.

Ἡνέφξε τότε τὴν θύραν μετὰ προφυλάξεως καὶ ἐπανεκλείσεν αὐτὴν ἀθορύβως.

Ὁ ταξιδιώτης, καταβληθεὶς ἐκ τῆς διημέρου πορείας ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ καὶ τῇ ἀμάξῃ, ἦν ἐξηπλωμένος, βραχέως κοιμώμενος ἐν τῇ κλίνῃ.

Ὁ Πέτρος ἀπέθηκε τὸν φανόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

Ἡ φαιὰ τοῦ Νοέλ κεφαλὴ ἐλάμβανεν ἐν τῷ σκότει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς σινδόνης χρώματος, πένθιμον μορφήν· ἡ ὀξεῖα αὐτοῦ ρίς ἐβυθίζετο ἐπὶ τοῦ μαλθακοῦ προσκεφαλαίου, ὁ δὲ ἰσχνὸς αὐτοῦ τράχηλος ἠδύνατο νὰ περιληφθῇ ἐν μιᾷ τῶν χειρῶν τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ὑπὸ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης τὸ κάτισχνον σῶμα του διεφάνετο ὡς πτώμα ὑπὸ σάβανον, ἂν δὲ μὴ ἠκούετο ἡ ἀναπνοή του θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον νεκροῦ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ ἀμυδρῶς φωτίζοντος φανοῦ, εὐρίσκετο ὁ σάκκος, ἐλκύνων τὸ βλέμμα τοῦ ἀτυχοῦς, ὅστις ἐπάλασε πρὸς ὑστάτην ἀντίστασιν.

Ὁ σάκκος ἐκεῖνος περιεῖχε τὸ τέλος τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνεσιν τῆς οἰκογενείας. Δὲν θὰ ὑπερχεοῦτο πλέον νὰ κλίνῃ ἐνώπιον τοῦ κυρ Λεσγιδού, τοῦ ἀπηνούς ἐκείνου καὶ ἀμειλήκτου διώκτου, ὅστις ἀνέμενε τὴν καταλλήλων ὥραν. Ἰνα ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του. Θὰ ἔληγεν ἡ ἀβεβαιότης διὰ τὴν αὐρίον, καὶ αἱ ἀνησυχίαι διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἀγνῆς. Ἐβλεπεν ἐνώπιόν του τὸν ἐλευθερόν βίον, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ὑπεράνω πάντων τούτων τὴν εἰκόνα τῆς Μαριάννας, τῆς ὥραίας συνεύνου του, ἥτις ἦν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἡδονῆς δι' αὐτόν.

Ὁ Νοέλ ἐκοιμάτο πάντοτε.

Ἀγρία λάμψις ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Πέτρου Κερανδάλ.

Ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὴν κλίνην καὶ αἰφνης αἱ χεῖρες αὐτοῦ κατέπεσον· οἱ σκληροὶ δάκτυλοί του περιέβαλον προδοτικῶς τὸν τράχηλον τοῦ κοιμωμένου γέ-

ροντος καὶ περιέσφιγξαν αὐτὸν θανασίμως.

Ὁ δολοφόνος, καταληφθεὶς ὑπὸ δέους διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔγκλημα, ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. δὲν ἦτο ὅμως πλέον καιρός. Τὸ πρῶτον βήμα ἐγένετο.

Ἄν ἄφινε τὸ θῦμά του, ἡ ἀπόπειρα θὰ ἀνεκαλύπτετο, ἡ δὲ αἰσχύνῃ του θὰ ἦτο δημοσία.

Ἐδει λοιπὸν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, καὶ περιέσφιγξεν ἔτι μᾶλλον τὸν τράχη-
ν τοῦ ἐκδέλφου του.

Ὁ Νοέλ, στραγγαλισθεὶς, ἐκινήθη σπα-
κῶς ἐπ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ κραυγᾷ. ἡ
ισσὸς ἐκράτει πάντοτε τὸν λαιμὸν
Ἰόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤνοιξε καὶ
κατὰ βλέμματι, — ἐξ ἐκείνων, ἀ-
λυσία οὐδέποτε ὁ ἐνοχὸς λησμονεῖ, — ἔρ-
ριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ δημίου του ὅλην
τὴν καταφρόνησιν, ἣν πρᾶξις τόσῳ βδε-
λυρᾷ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ.

Ὁ Πέτρος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν· ἐ-
ξηκολούθησεν οὐχ ἦττον τὸ ἔργον του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Νοέλ δὲν ἐκινεῖτο πλέον.
Τὰ χεῖλη του ἐψιθύρισαν δύο ἢ τρεῖς λέ-
ξεις, ἐν αἷς ὁ φονεὺς δὲν διέκρινεν εἰμὴ τὸ
ὄνομα Ζουάνα καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς
πενθίμου κλίνης του, τὴν κεφαλὴν ἔχων
σχεδὸν κεχωρισμένην τοῦ σώματος· το-
σαύτη ἦν ἡ ἰσχὺς τοῦ Πέτρου.

Ὁ Κερανδᾶλ τότε ἠτένισε πρὸς στιγ-
μὴν τὴν ἔτι πελιδνοτέραν καταστᾶσαν ἐ-
κείνην μορφήν καὶ τὸ ἀπνουν ἤδη ἐκεῖνο
σῶμα, ὁμοιάζον πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν τάφων
τῶν κοιμητηρίων κεκοιναμένα ἀγάλματα.
Ἦνοιξεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ ἔτεινε
τὸ οὖς πρὸς τὸν διάδρομον.

Οὐδεὶς θόρυβος. Ὁ ἀνεμὸς μόνον ἐμυ-
κᾶτο λυσσώδως.

Τὸ θῦμά του ἦτο ἐκεῖ, ἀκίνητον. Ἐτόλ-
μησε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας
του· δὲν ἔπαλλε πλέον.

Παρατήρησεν αὐτὸν εἰς τι κάτοπτρον
κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἔφριξεν.
Ἦτο φοβερός καὶ ἀπαίσιος τὴν θέαν. Αἱ
τρίχες του ἦσαν ἠνωρθωμέναι, ἡ δὲ πελι-
δνὴ μορφή του ὁμοιάζε πρὸς νεκρὸν.

Ὡπισθοδρομήσεν ἔντρομος, ἀλλ' ἡ θέα
τοῦ πλήρους χρυσίου σάκκου ἐπανεφέρεν
αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς θέσε-
ώς του.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἐγκλήματος ἦν ἐκεῖ, εἰς
τὴν διαθέσιν του. Ἐτεινε τὴν χεῖρα καὶ
ἠνέφξε τὸν σάκκον.

Τὰ χαρτονομίσματα καὶ ὁ χρυσὸς ἐξε-
χύθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Αἱ ὀγδοήκοντα
χιλιάδες φράγκων, δι' αἷς ἐφόνευσε τὸν ἄν-
θρωπον ἐκεῖνον, τὸν συγγενῇ, τὸν φίλον,
ὅστις ἦλθε πρὸς αὐτὸν πλήρης ἐμπιστο-
σύνης καὶ ἀγάπης, ἀνηκον ἤδη αὐτῷ, ἔ-
πρεπεν ὅμως νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἐγ-
κλήματος.

Παρατήρησε πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ σελήνη
θὰ ἔδωε μετ' ὀλίγον· τὰ νέφη ἄλλως τε
ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ νύξ ἦν σκο-
τεινὴ, ὥστε ἠδύναται τις νὰ διακρίνῃ ἄν-
θρωπον εἰς δύο βηματίων ἀπόστασιν.

Ὁ Κερανδᾶλ ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ ἔ-
κρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ βάθος κενοῦ ἐρμαρίου·
εἴτα μετέβη εἰς τὸν σιτοβολῶνα, ἔλαβεν

ἐκεῖθεν σάκκον ἀλεύρου, εἰς δὲ ἐνέκλεισε
τὸν νεκρὸν καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἀφοῦ
δὲ διὰ σχοινίου προσέδεσεν αὐτόν, τὸν ἐ-
φορτώθη ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ κατήλθεν
εἰς τὸν σταῦλον.

Ὁ Καίσαρ, κατακεκλιμένος ἐπὶ τῆς
ἐξ ἀχύρου κλίνης του ἐκοιμάτο θορυβώ-
δως.

Ὁ Πέτρος ἐξήγειρεν αὐτὸν δι' ἐνὸς λα-
κτίσματος.

Ὁ ἵππος ἦν εἰθισμένος εἰς τοιαύτας νυ-
κτερινὰς ἀφυντίσεις.

Ὁ σάκις ὁ πατήρ, ἡ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί,
ὁ Κορεντίνος καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐφόνευον ἐξ
ἐνέδρας ἔλαφον ἡ ἀγριόχοιρον εἰς τὸ δά-
σος τοῦ Σαῖν-Ζιλδᾶς, ἐλάμβανον τὸν ἵπ-
πον, ἔσπευδον εἰς τὸ δάσος μετ' αὐτοῦ
καὶ ἐφόρτωνον τὸ θήραμα ἐπὶ τῆς ράχεώς
του· οὗτος δὲ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν ἔπαυ-
λιν, χωρὶς ν' ἀκολουθῇ κεχαρᾶμένην ὁδόν.

Τὴν νύκτα ταύτην ὁ ἵππος δὲν διανο-
ήθη βεβαίως ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν ἐρ-
γασίαν νὰ ἐκτελέσῃ ὑπὸ ὅλως διαφόρους
συνθήκας.

Ὁ Πέτρος ἔζηυξε τὸν Καίσαρα εἰς τὴν
ἄμαξαν. ὅτε δὲ ἔθηκε τὸ πτώμα ἐν τῇ ἄ-
μάξῃ ὁ ἵππος ὀπισδρομήσεν, ὥς εἰ ἠσθάνθη
φοβερὰν ὁσμήν.

Ἀλλ' ὁ κύριός του καθυσύχασεν αὐτόν,
φοβούμενος δὲ μὴ ἐκ τῶν κρότων ἐξυπνῇ-
σασιν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ
ὀλόκληρον τὴν μεγάλην θύραν, ἐξῆλθεν ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπανεκλείσεν αὐτήν, ὥς ἄν-
θρωπος, ὅστις οὐδὲν ἔχει ν' ἀποκρύψῃ.

Ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἀγνή ἐξυπνήσασαι
ἐκ τοῦ θορύβου ἔδραμον πρὸς τὸ παράθυ-
ρον· ἐν τῷ σκότει ὅμως δὲν ἤκουσαν εἰμὴ
τὸν κρότον τῶν πετάλων τοῦ ἵππου καὶ
τὸν τριγμὸν τῶν τροχῶν, οὐδὲν ὅμως διέ-
κρινον.

Σκότος βαθὺ ἐβασίλευεν εἰς τὴν πλα-
τείαν τοῦ Πενοέ.

Ἡ ἄμαξα ἐκυλίσθη ἐπὶ μίαν λεύγαν διὰ
τῶν καλλιεργημένων ἀγρῶν, εἴτα δ' εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν χέρσον.

Ψυχὴ ζωσα δὲν ἐφαίνετο τὴν νύκτα, ἐν
τούτοις ὁ δολοφόνος, ὁ σιδηροκάρδιος ἐ-
κεῖνος ἄνθρωπος, ἔτρεμε σύσσωμος.

Φθὰς εἰς τὸ βάθος φάραγγος ἐσταμά-
τησε τὸν Καίσαρα καὶ ὠδήγησεν αὐ-
τὸν ὑπὸ δρυμὸν δρυῶν, εἰς ἀπόστασιν ἑκα-
τὸν περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ, λύσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἄμαξας,
προσέδεσεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὸν σάκ-
κον, ὅστις περιεῖχε τὸ πτώμα τοῦ Νοέλ.

Ἦν τότε τετάρτη καὶ ἡμίσεια ὥρα πε-
ρίπου τῆς πρωῆας.

Ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων οἱ αἰγῶλοι
ἐξέβαλιν πενθίμους κραυγὰς, μακρόθεν
δὲ ἠκούοντο κραυγαὶ τῶν ἀλωπέκων διω-
κουσῶν τὴν λείαν αὐτῶν.

Παρὰ τὸ ἄγριον θάρρος του ὁ Πέτρος
Κερανδᾶλ ἦν ἔντρομος ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι
ἀνθρώπινον ὄμμα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτόν
καὶ νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν του. Δὲν ἔφερεν
ὄπλα· εἶχε λησμονήσει τὴν λεπτομέρειαν
ταύτην. Ἄλλως ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὴν
ἐπικίνδυνον αὐτοῦ περιέργειαν ὁ αὐθάδης
κατάσκοπος.

Ὡς πεπειραμένος λαθροθῆρας ἐζήτησε
τὰ πέριξ. οὐδὲν δὲ τὸ ὑποπτον παρατηρή-
σας ἔλαβε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ καὶ
διηυθύνθη πρὸς τὰ τέλματα, τὰ ἐκτεινόμε-
να κατ' ὄψιν τοῦ δάσους τοῦ Σαῖν-Ζιλδᾶς.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ τοιαύτη ἐκ-
δρομὴ ἦν λίαν κινδυνώδης.

Τὸ βάθος τῶν ἐλῶν ἐκείνων εἶναι ἰλυ-
ῶδες καὶ τρέχει τις τὸν κίνδυνον νὰ βυ-
θισθῇ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ· ἐν
τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ θάνατος εἶναι
ἀναπόφευκτος.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐγνώριζε καλῶς τὰ κιν-
δυνώδη ταῦτα μέρη καὶ ἔβχινε ἀσφαλῶς.

Ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἔλους, καθ'
ἣν στιγμὴν ἡ νύξ καθίστατο ἥττον σκο-
τεινὴ.

Ἡ θύελλα εἶχε σχεδὸν παρέλθει, ὁ δὲ
ἀνεμὸς ἠλαττοῦτο βαθμυδόν.

Ἀλλ' αἴφνης ἐσταμάτησεν· ἐνόμισεν ὅτι
ἤκουσεν εἰς τινων βηματίων ἀπόστασιν
βῆμα ἀνθρώπου. Προσέβλεψε πρὸς τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' οὐδὲν εἶ-
δεν.

Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἔφερε μέγαν
λίθον γρανίτου, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ὠδήγει
τὸν ἵππον.

Φθὰς εἰς τὴν ὄχθην λίμνης, ἐκτάσεως
ἐξήκοντα πλέρων, προσέδεσε τὸν Καί-
σαρα εἰς ἰτέαν καὶ λαμβάνων τὸ πένθι-
μον αὐτοῦ φορτίον, ἀπέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸ
βάθος λέμβου, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς με-
ταφορὰν σχίνων καὶ χόρτων ξηρῶν εἰς τὸ
ἄκρον τοῦ ἔλους, καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν
δραστηρίως.

Πανταχοῦ περὶ αὐτὸν ὑπᾶρχον συστά-
δες καλᾶμων ὑψηλῶν καὶ ὑδατοβίων φυ-
τῶν παντοίων.

Φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης προσέ-
δεσε τὸν λίθον διὰ στερεοῦ σχοινίου εἰς
τὸν σάκκον καὶ ἔρριπεν αὐτόν εἰς τὸ βά-
θος τῆς λίμνης.

Ἀφῆκε τότε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως
καὶ εἶπεν :

— Ἐπὶ τέλους ! Ἄς τὸν βγάλουν ἀπ'
ἐδῶ ἂν εἰμπορέσουν.

Ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου
του· ἀπέμαξεν αὐτόν διὰ τῆς χειρὶδος τοῦ
ἐπενδύτου καὶ κωπηλατῶν ἐκ νέου ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Καθ' ἣν στιγμὴν προσέδεσε τὴν λέμβον
εἰς τινὰ ἰτέαν ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, εἰς τὸ
λυκῶφως τῆς ἡμέρας, σκιὰν ἀνθρώπου εἰς
τὸ δάσος.

Γ

Ὁ Σακορράφας.

Ἐξερχόμενος τοῦ ἔλους, ὁ Πέτρος Κε-
ρανδᾶλ ἔστη μετὰ τοῦ ἵππου του ὑπὸ γη-
ραῖαν δρύν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ἦν λίαν ἀνήσυχος, ἀναλογιζόμενος τὴν
σκιάν, ἣν πρό μικροῦ εἶδεν ὀπίσθεν τῶν
σχίνων εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος.

Περίεφερε πανταχοῦ τὸ ἐταστικόν βλέμ-
μα του, ἀλλ' εἰς μάτην.

Διὰ ν' ἀπατήσῃ τότε τὸ μυστηριώδες
ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο φάν-
τασμα, ὅπερ ἡ συνειδήσις αὐτοῦ εἶχεν ἐ-

γείρει και ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦν εἰμὴ πλάνη τῆς φαντασίας, ἀπεμακρύνθη συρίζων καὶ ἔφθασεν ἐπὶ γηλόφου ἐξ οὗ ἐφάνετο τὸ ἔλος. Ἐκεῖ ἔκρουσε τὸν Καίσαρα ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐκρύβη καὶ οὗτος ὑπὸ συσταδὰ δένδρων καὶ ἀνέμεινε.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν ἤδη, πυκνὴ δὲ ὁμίχλη ἀνυψοῦτο ὡς καπνὸς ἐκ τοῦ βάθους τῶν κοιλάδων, ἀνῶθεν τοῦ εἰς τοὺς τελματώδεις λειμῶνας ρέοντος ρεύματος.

Ὅσῳ μακρὰν καὶ ἂν ἐξετείνετο ἡ θέα, πανταχοῦ ἐφάνετο ἀπειρος πρασίνη ἔκτασις, κατερχομένη πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τῆς θαλάσσης. Ψυχὴ ζωσα οὐδαμοῦ διακρίνετο.

Ὅπισθεν τοῦ Πέτρου Κερανδᾶλ ἦν τὸ δάσος, ἀπειρον, πυκνόν, μέχρι τῶν γαιῶν τοῦ Πενοῆ. Ἐνώπιόν του, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς λίμνης, εἰς ἣν εἶχε ρίψει τὸ πτώμα τοῦ Νοέλ, ἐξετείνετο ἡ ἀτελεύτητος, ἡ ἀγρία καὶ ἔρημος χέρσος.

Ἐμείνεεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος.

Βεβαιωθεὶς τέλος ὅτι ἡ σκιά, ἣν ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, ἦν ἀπλῶς ἀποκύημα τῆς φαντασίας του, βέβαιος ἄλλως τε ὅτι ἐν τῇ σκότει δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνη τις καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτόν. Ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ λαβὼν τὸν Καίσαρα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Μόλις ὁμως εἶχεν ὀλίγον προχωρήσει καὶ ἀνθρωπὸς τις, ὕψηλόν ἀναστήματος καὶ ἰσχνός, προεχώρησε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν λειμῶνα. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦν λεπτὴ καὶ ὀξεῖα, ἔφερε δὲ μύστακα ἐν εἰδεί βύρσης, κόμην βραχεῖαν καὶ ἡνωθωμένην καὶ ρίνα ὁμοίαν πρὸς ρύγχος πτηνοῦ.

Τὸ φάντασμα τοῦτο ἔφερε βραχὺ ἀμπέχονον, ἐκ κυανοῦ ἐριούχου, κατὰ τὸ ἥμισυ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κομβωμένον ἐπὶ τοῦ ὑπενδύτου αὐτοῦ ἐφάνετο τελαμῶν μετ' ἀργυρᾶς πλακός, φερούσης τὰ οἰκόσημα τῶν Φοντερόζ. Ἡ φαῖα αὐτοῦ περισκελὶς εἰσεχώρει ἐντὸς ὕψηλῶν ὑποδημάτων, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ' ἔφερε πιλίκιον στρογγύλον μετὰ προμετωπίδος, φέρον ἐπὶ τοῦ κύκλῳ αὐτοῦ ἀνακρόκου μικρὸν ἀργυροῦν κέρας. Τέλος, ὑπὸ μάλης ἔφερε βραχεῖαν καρabiνᾶν.

— Παράξενον πρᾶγμα! ἐσκέπτετο. Τί ἤθελεν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς μετὰ τὸν ἵππον; Ἠκολούθησε τὴν ἀκρὰν τοῦ δάσους καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, εἰς δὲ Πέτρος Κερανδᾶλ εἶχε σταματήσει. Τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἵππου εἶχον ἀποτυπωθῇ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους.

Ὁ φύλαξ ἔκυψε καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ ἀποτυπώματα ἐκεῖνα.

— Αὐτὸ εἶναι ποδάρι τοῦ Καίσαρος, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

B'

Παιδί, ὅλη χαρὰ καὶ χαμογέλιοι, ἀνῆλθα στὰ ἀνῆλθα ἐφαινότουν πῶς ἐπατοῦσε, τόσο ἡ ζωὴ τῆς ἦταν εὐτυχισμένη. Τῆς χιρᾶς τῆς ἐσθούθηκε αἰφνίδια ἡ ἀκτίνα, εἰς τὴν πνοὴν τῆς λύπης...

(Φραγκίσκη ἡ ἐξ Ἀριμίνου, τραγωδία).

Διατὶ μνημῆμα, θαῦμα ὠραιότατων μαρμάρων καὶ τέχνης, καλύπτει τὴν κόριν ἀνδρός, ὅστις μόνον ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτοῦ μνημείου εἶναι γνωστὸν ὅτι ἔζησε;

Διατὶ ὠραία μορφή, ἀβρὰ μέλη, αἰθέριον καὶ κομψότατον σῶμα, περιβάλλουσι τὴν ψυχὴν τῆς γυναικός;

Διατὶ ἐδόθη ἡμῖν καρδία πάλλουσα εἰς τὴν θέαν τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἵνες φρικώσαι ἐπὶ τῇ ὠραίῳ τούτῳ θεάματι τῆς δημιουργίας;

Οὐδὲν τῶν ζῶν συντέλεσεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σώματος τῆς γυναικός.

Τὰ χρώματα τοῦ παραδεισίου πτηνοῦ, τῆς ἐν Κασιμίρῃ χρυσαλλίδος, δὲν δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ θεῖα ἐκεῖνα, τὰ πορφυροῦντα τὰς παρειὰς τῆς καλλονῆς.

Ἡ κεφαλὴ δὲν ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυναικός· οἱ πολῦτιμοι λίθοι δὲν λάμπουσιν ὡς ἐκεῖνοι, καὶ οἱ ποιηταί, ὅπως παρομοιώσωσιν αὐτοὺς πρὸς τι καταλλήλον, προσέδραμον εἰς τὸ στερέωμα. Ἀλλὰ πάντα τὰ ἐρπετά, καὶ τὰ εἰδεχθέστερα ἔτι, συμμετέσχον τῆς ζωῆς, ἥτις θέτει εἰς κίνησιν τὰ μέλη τῆς· πάντα τὰ ἐρπετά, πλὴν τοῦ σκορπίου, ὅστις περικυκλούμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς στρέφει καθ' ἑαυτοῦ τὸ δηλητηριώδες κέντρον του καὶ αὐτοκτονεῖ γενναίως.

Εἶσαι ὠραία, ὦ πλάσμα· ἀλλ' ἡ ὠραιότης σου φέρει τὴν σφραγίδά τοῦ σκότους. Εἶσαι κόρη ὕψηλῆς ιδέας· ἀλλ' ἐξέπεσας ὡς ὁ Ἐωσφόρος. Αἱ ἀκτίνες σου εἶναι ἀκτίνες ἡλίου δύοντος. Ἡ καλλονὴ σου εἶναι ἡ ἡμετέρα βάρανος. Ἀναζητοῦμεν ἐν ἀγωνίᾳ τὴν ἀθρότητα, ἣν ἡ Εὐα κατέλιπεν ἐν τῇ Ἐδέμ, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ μέγιστος τῆς καρδίας ἡμῶν μόχθος. Ἀλλ' ἡ καρδία σου κατεδικάσθη ἐπίσης νὰ συντρίβηται, ὡς ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀσταςίας.

Ἴσως ἔδει νὰ σὲ καταρώμεθα, διότι πρώτη ἡμάρτησας. Ἀλλ' ὁ ὅρις ἔχει κατοικίαν του τὰς εὐαισθήτους ἵνας σου. Ἡ περιεργία εἶναι μήτηρ τῆς ἁμαρτίας.

Ἡνέφξας τὴν ὁδὸν τῶν ἐγκληματῶν, καὶ ἡμεῖς σὲ ἀφίσταμεν λίαν ὀπίσω ἐν αὐτῇ.

ὦ! τέκνα τῆς κόνειας, μὴ ἀλληλοκαταρᾶσθε· ἀλλ' οἰκτεῖρατε ἀλλήλα...

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Καστελκαπουάνου, ἔζη πλάσμα οὐράνιον κατὰ τὴν μορφήν, θεῖον κατὰ τὴν ψυχὴν. Ἐστῆριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ δάπεδον. Ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου τῆς κόρης ἐκείνης εἶχε τι τὸ μεγαλοπρεπές.

Πολλαὶ νεάνιδες ἴσταντο περὶ αὐτὴν, εὐχόμεναι ἐν σιγῇ ἵνα ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὧν ὁμως τὴν λάμψιν δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι, διότι ἀπεκάλυπτε πυρίνην ψυχὴν, ἣν οὐδέποτε θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἠδύναντο νὰ περικλείωσι τὰ ἀβρὰ μέλη τῆς.

Ἦτο ὠραία, ὡς ἡ μήτηρ τῶν θνητῶν, ἣν ὁ θεὸς Γιβέρτης¹ παρέστησεν ἐξερχομένην τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός, ὑποστηρίζομένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων καὶ θέτουσαν τὴν χεῖρά της ὡς ἐχέγγυον ἀγάπης εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κόρη ἐκείνη βεβαίως δὲν ἐφάνετο θυγάτηρ θνητῶν.

Ἴσως οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ², ὅτε ἠθάνθησαν ἔρωτα πρὸς τὰς ὠραίας θυγατέρας τοῦ Κάιν, ἠδύναντο νὰ τὴν γεννήσωσιν. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰωνίου δὲν ὑλόγησε τοὺς γάμους ἐκείνους, διότι συνετελέσθησαν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὅθεν ἐξ αὐτῶν παρήχθησαν οἱ γίγαντες καὶ Νεμβρώδ, ὁ ἀγριὸς θηρευτὴς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Μάτην θὰ ἐζήτει τις λέξεις ἐν ταῖς γλώσσαις τῆς γῆς, δυναμένας ν' ἀπεκονίσωσι τὴν εἰκόνα ἐκείνην τῆς καλλονῆς. Θὰ ἦτο δὲ εὐκολώτερον νὰ ἐξχαγῇ τις τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους καὶ νὰ δώσῃ ψυχὴν εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς Ἰταλίας...

Ἐπὶ τέλους, ἠγέρθη ἐκ τοῦ θρόνου της καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν ἐξώστην. Τὸ βαδισμὰ τῆς ἦτο ἐλαφρόν, ὡς ἡ παίζουσα ἐν μέσῳ τῶν ρόδων αὐρᾶ, ἣ ὡς τὸ ἀνερχόμενον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου θυμῆμα. Ἡ κυμαίνουμένη ἐσθὴς τῆς ἔχυνε περίεξ μεθυστικώτατον ἄρωμα.

Δὲν ἦτο τεθλιμμένη· ἀλλ' οὐδὲ καὶ φαιδρα.

Ἦτο σοφὴ καὶ ἡρεμὸς, ὡς ὁ ἐν σκέψει βεβουλισμένος, ὅτε ὁ ἀκτινοβόλος νοὺς διορᾷ τὰ συμβάντα τῶν αἰώνων, ὅτε τὸ οὐς τῆς μεγολοφίας ἀκροᾶται τὴν μυστηριώδη τῆς δημιουργίας ἀρμονίαν καὶ τὸ βλέμμα της νομίζει ὅτι βλέπει ἐν τῇ οὐρανῷ τὰ πλάσματα ἐξόχου φαντασίας.

Ἐξεληθούσα εἰς τὸν ἐξώστην ἔστη, παρατηροῦσα τὸ στερέωμα, καὶ ἐστέναξεν. Εἶτα στραφείσα πρὸς τὴν παρ' αὐτὴν δεσποινίδα, εἶπε—καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὁμοιάζε βεβαίως πρὸς τὴν τοῦ Ἑλιά. — τοῦ ἀγγέλου, ὅστις (κατὰ τὸν Κλόπστοκ) ψάλλει τοὺς οὐρανίους ὕμνους ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ἰεχωβά:

— Βλέπεις, Γισμόνδη, πόσον εἶναι ὠραῖον τὸ στερέωμα; Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν

1. Λαυρέντιος Γιβέρτης, διάσημος γλύπτης, γεννηθεὶς ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 1378 καὶ ἀποθανὼν τῇ 1455.

2. Οἱ υἱοὶ τοῦ Σὴθ.